

عنوان مقاله:

مقایسه شخصیت پردازی نمایشی در دو اثر ایرانی و ایتالیایی مطالعه موردی: رمان های جن نامه و وسوسه

محل انتشار:

دوفصلنامه تاریخ ادبیات، دوره 12، شماره 1 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسندگان:

مهدی عبدی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه محقق اردبیلی

عسگر صلاحی - استادیار زبان و ادبیات فارسی دانشگاه محقق اردبیلی

رامین محرمی - دانشیار زبان و ادبیات فارسی دانشگاه محقق اردبیلی

خلاصه مقاله:

رمان های جن نامه از هوشنگ گلشیری و وسوسه از گراتزیا دلدا، نویسنده ایتالیایی، دو اثر مهم با شاخصه های داستانی و نمایشی هستند که از میان این شاخصه ها، عنصر شخصیت پردازی برجسته تر است. تحلیل تطبیقی این دو اثر از زاویه شیوه ها و ابعاد شخصیت پردازی نمایشی، گویای اهمیت توجه به عناصر دراماتیک در شک لدهی به متون شاخص داستانی دو ملیت ایرانی و ایتالیایی است که به تبع آن، ضرورت توجه به این مساله در بازکاوی این گونه متون داستانی، بیش از پیش احساس می شود. اشاره مستقیم به ویژگی های ظاهری، گفتار و رفتار و ابعاد گوناگون شخصیت ها موجب شده برای مخاطب، باورپذیر و قابل تجسم باشند. در این دو اثر، شخصیت ها با نشان دادن اعمال و رفتار مختلف در کشمکش های داستانی، ارتباط با دیگر شخصیت ها و کنش ها و موضع گیری ها در مسائل و موضوعات مختلف، خود را به مخاطب معرفی می کنند و دو نویسنده با این روش در اثر خود شخصیت های نمایشی خلق می کنند. در این پژوهش با بهره گیری از شیوه توصیفی تحلیلی مبتنی بر مطالعات کتابخانه ای، و بر اساس مکتب آمریکایی ادبیات تطبیقی، مولفه های شخصیت پردازی نمایشی را در دو رمان جن نامه و وسوسه بررسی کرده و نشان داده ایم که چگونه گلشیری و دلدا توانسته اند با بهره گیری از شگردهای برجسته سازی نمایشی، ویژگی های شخصیت های نمایشی متون دراماتیک را به اثر خود ببخشند. کلیدواژه ها: شخصیت پردازی، شخصیت پردازی نمایشی، کشمکش، گفت وگویی نمایشی، جن نامه، وسوسه.

کلمات کلیدی:

شخصیت پردازی، شخصیت پردازی نمایشی، جن نامه، گلشیری، وسوسه، دلدا

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1267121>

